

פסחים דף סג

תניא אחרים אומרים: הקדים מולים לערלים - כשר, ערלים למולים - פסול.
קושי: מאי שנא מולין לערלים דכשר - דכולה ערלה בעינן, וליכא. ערלים למולין נמי, כולה ערלה בעינן וליכא!

תירוצ' 1	תירוצ' 2	תירוצ' 3
לימא קסברי אחרים: אינה לשחיטה אלא בסוף וכדבא, דאמר רבא: עדיין היא מחלוקת. הילכך, הקדים מולין לערלים - מולין חיילי, ערלים לא חיילי. הקדים ערלים למולין - ערלים חיילי, מולין לא חיילי.	אמר רבה: לא, לעולם קסברי אחרים: ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף. והכא במאי עסקינן - כגון שגמר בלבו לתרווייהו, בין למולין בין לערלים, והוציא בפיו לערלים ולא הספיק לומר למולין עד שנגמרה שחיטה בערלים.	אלא אמר אביי: רישא דאמר סימן ראשון למולין, וסימן שני אף לערלים, דבסימן שני נמי פתיכי ביה מולין. סיפא דאמר: סימן ראשון לערלים, סימן שני למולים. דבסימן ראשון הא לא פתיכי ביה מולין.
ר' מאיר - תפוס לשון ראשון	דרבי מאיר סבר: לא בעינן פיו ולבו שוים,	ורבי מאיר לטעמיה, דאמר: מפגלין בחצי מתיר.
	ורבנן סברי: בעינן פיו ולבו שוים	ורבנן לטעמייהו, דאמרי: אין מפגלין בחצי מתיר.

קושי על תירוצ' 2: וקסבר רבי מאיר לא בעינן פיו ולבו שוין? ורמינהו: **המתכוין לומר תרומה, ואמר מעשר. מעשר ואמר תרומה. או: שאיני נכנס לבית זה, ואמר לזה. שאיני נהנה לזה ואמר לזה - לא אמר כלום, עד שיהו פיו ולבו שוין!**

משנה. השוחט ויש לו חמץ

תנא קמא	רבי יהודה	רבי שמעון
רק לקרבן פסח יש איסור	גם קרבן תמיד	בארבעה עשר: הפסח לשמו - חייב, ושלא לשמו - פטור. שאר כל הזבחים, בין לשמן ובין שלא לשמן - פטור. ובמועד: הפסח לשמו - פטור, שלא לשמו - חייב. שאר כל הזבחים, בין לשמן בין שלא לשמן - חייב חוץ מן החטאת ששחטו שלא לשמה

האם חייב אם החמץ אינו בעזרה	יש לקיש	ר' יוחנן
אפשרות 1 להבין את המחלוקת דחיית האפשרות	לא	כן
אפשרות 2 דחיית האפשרות	בסמוך	לא בעינן בסמוך
	והא איפלגו בה חדא זימנא! דתנן: השוחט תודה לפניו, ולחמה חוץ לחומה - לא קדש הלחם. מאי חוץ לחומה ? רבי יוחנן אמר: חוץ לחומת בית פאגי, אבל חוץ לחומת העזרה - קדיש, ולא בעינן בסמוך. רבי שמעון בן לקיש אמר: אפילו חוץ לחומת עזרה לא קדיש. אלמא: בעינן בסמוך.	
	התראת ספק לא שמה התראה	התראת ספק שמה התראה
	בהא נמי הא פליגי בה חדא זימנא! דאיתמר: שבועה שאוכל ככר זו היום ועבר היום ולא אכלה, רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש דאמרי תרווייהו: אינו לוקה. רבי יוחנן אמר: אינו לוקה - משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. אבל התראת ספק - שמה התראה. ורבי שמעון בן לקיש אמר: אינו לוקה משום דהוה ליה התראת ספק, והתראת ספק לא שמה התראה. אבל לאו שאין בו מעשה - לוקין עליו.	

לעולם בעל בסמוך קא מיפלג, וצריכא. דאי איפליגו לענין חמץ - הוה אמינא : בההוא הוא דקאמר רבי יוחנן דלא בעינן על בסמוך - משום דאיסור הוא, וכל היכא דאיתיה איתיה. אבל לענין מקדש לחם - לא קדיש אלא בפנים, אימא מודה ליה לרבי שמעון בן לקיש דבעינן ע בסמוך. דאי איתיה גואי - קדיש, אי לא - לא קדיש. מידי דהוה אכלי שרת, צריכא.	חוזרים לפאשרות 1 ומסבירים למה היה צריך גם ללמד את אותה הלכה כאן
ואי אשמעינן לענין מקדש לחם - הוה אמינא : בהך קאמר רבי שמעון בן לקיש דבעינן ע בסמוך - דאי איתיה גואי קדיש, אי לא - לא קדיש. אבל לענין חמץ - מודה ליה לרבי יוחנן דלא בעינן ע בסמוך דאיסורא הוא, וכל היכא דאיתיה - איתיה, צריכא.	

שאלה : בעא מיניה רב אושעיא מרבי אמי : אין לו לשוחט, ויש לו לאחד מבני חבורה מהו?
תשובה : אמר ליה : מי כתיב לא תשחט על חמצץ? (שמות לד) **לא תשחט ע** חמץ כתיב **קושי** : אמר ליה : אי הכי - אפילו לאחד בסוף העולם נמי!
תירוץ : אמר ליה : אמר קרא **לא תשחט וא** **יין**, **לא תשחט ע** חמץ, הנך דקיימי עליה משום **א** **יין**.
הלכה שיוצאת מתירוץ זה : אמר רב פפא : הילכך, כהן המקטיר את החלב - עובר בלא תעשה, הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין.
חיזוק מברייטא להלכה : תניא כוותיה דרב פפא : **השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה. אימתי - בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה. היה לאחד בסוף העולם - אין זקוק לו. ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב. אבל המולק את העוף בארבעה עשר - אינו עובר בלא כלום.**

